

DE MÀ EN MÀ I DE BOCA EN BOCA

Era molt d'hora i com sempre el cafeter posava les claus al pany. Sentia el soroll de la porta metàl·lica aixecant-se. Una vegada oberta, es podien apreciar les onades del mar que xocaven contra les roques. Era el soroll més relaxant del dia. Desconnectava més sentint el rumor del mar que descansant quan tenia temps lliure. Era el meu moment del dia preferit i, possiblement, els segons millor invertits de tota la meua vida. Buidava la ment i em concentrava exclusivament en l'escuma del mar. La notava a les orelles i la sensació de relaxació s'escampava per la resta del cos, primer arribava al cap i anava baixant, fent així que m'oblidés de tot per moments. Sentia també l'olor de la brisa marina. M'encantava. L'aire entrava al cafè refrescant-ho tot i preparant-lo per a un nou dia trafegós. Però el plaer era efímer, només durava uns segons cada dia. Per a mi era com si fos una eternitat, sempre ho allargava. Però quan el moment passava no em deprimia, al contrari, estava llesta per afrontar un nou dia. En un cafè sempre passen coses divertides i interessants, mai t'avorreixes. Això només ho saben les persones que s'hi passen la major part de la seva vida. Les altres, els clients, pensen que treballar aquí és un avorriment. Tot el dia amunt i avall carregat de coses i havent de servir a tothom, ho troben trafegós i pesat. Ho sé perquè sento que ho comenten mentre prenen un tallat. Normalment, els que fan aquests tipus de comentaris són els que beuen tallats. Els que mengen croissants, en canvi, són molt pessimistes. Van en grups de dos o tres i sempre s'expliquen els problemes. Comenten que la vida és avorrida i es lamenten d'existir. Els clients amb qui més gaudeixo és amb els que prenen refrescos, normalment acompanyats d'entrepans o sandvitxos. Són els més divertits. Sempre fan bromes i tenen una filosofia de vida que és interessant de sentir. D'aquest grup tots són distints i cadascun d'ells té un punt de vista diferent, però són igual d'optimistes i divertits. Me'n recordo d'un que va entrar al cafè un dia que plovia molt i estava tot xop. Es va asseure al tamboret i sense perdre el somriure va demanar un entrepà gegant d'arrebossat i un combinat de Coca-Cola amb rom. Li va explicar al cafeter que estava contentíssim perquè l'havien despatxat de la feina i ja feia temps que se'n volia anar, però no sabia com. -Ara serà qüestió de buscar-ne una altra de molt millor -va dir l'home. I el cafeter va assentir amb el cap molt sorprès perquè era d'aquells que prenién tallats. Mentre l'home mullat alternava el menjar i la beguda, anava explicant que li havia tocat la loteria a la seva ex-muller i que se n'alegrava molt perquè el seu fill, a qui cuidava la dona perquè li havia pres la custòdia, podria viure millor. Va dir que l'anava a veure dues vegades per setmana perquè ningú no li podia negar aquest dret. Recordo que aquell dia, amb el pas de l'home del combinat pel cafè, el cafeter va estar tota la tarda donant-li voltes a això de l'optimisme i era molt graciós veure'l rumiar perquè mai no ho fa. És un home molt simple i crec que això de portar un cafè li va molt bé per anar coneixent diferents maneres de pensar. El mes passat van venir un grup de noies que resultaven ser una mescla molt curiosa. La que tenia la veu més dolça va demanar un *capuccino*, la que semblava més gran una Fanta de llimona, sort en va tenir que en quedava una perquè el cafeter quasi mai en compra ja que molts pocs clients en demanen, la més petita va menjar un sandvitx de bacó i formatge ratllat i la quarta noia es va demanar un pa amb tomàquet i pernil. Resulta que la setmana anterior havien

sortit de festa a una discoteca que havien obert nova i hi va haver un enrenou molt gran. Una d'elles havia conegut un noi i havien estat fent petar la xerrada tota la nit. El noi la volia portar a fer un tomb amb la seva moto i quan es disposaven a sortir del recinte, una jove es va plantar davant del noi tallant-li el pas. Va resultar que era la seva parella, es va posar feta una fera, li va ventar una bufetada al noi i va insultar la noia. Després d'aquell incident se'n van anar cap a casa. Però aquesta no va ser l'única anècdota que van explicar durant l'estada al cafè. Es veu que una d'elles, caminant pel barri ric de la ciutat, es va topar amb el famós James Harrison que, amb una actitud massa afectiva, passejava de la mà d'una model famosa que va resultar no ser la seva dona. La noia, en un principi, no va donar-li importància a l'assumpte però a mesura que passaven els dies i no es feia públic el divorci de la parella ni es comentava res sobre una possible amant de l'actor, les seves amigues li recomanaren informar del tema a la premsa, però ella, com que era una gran fan d'en Harrison, no volia destrossar-li l'existència i pensava que no era ningú per interferir en la vida privada d'algu. Per altra banda, si informava als medis, possiblement seria una notícia bomba i la recompensarien molt bé per la informació. D'aquesta manera es podria pagar el viatge a Nova Zelanda que feia tant de temps que desitjava fer. Quan se'n van anar del cafè, la jove encara no tenia clar què faria. Jo no ho veia tant complicat. Sempre he intentat buscar solucions als problemes dels altres perquè és una cosa que m'entreté molt, i la veritat és que crec que se'm dona bastant bé, però mai els dic la meva opinió perquè no vull que pensin que em poso on no em demanen. En el cas d'aquesta noia, si jo estigués en la seva posició no em posaria pel mig d'una relació ja que podria originar molts problemes. Però qui sóc jo per decidir què fer amb la vida d'un altre? Si només sóc un tros de metall, una simple cullera que viu dels somnis i de les vides dels altres.